



# **Institutiones Theologicae Ad Usum Seminariorum**

**Simonnet, Edmond**

**Venetiis, 1731**

Art. 7. De Synodo Ephesina, à qua Nestorius damnatus est.

---

[urn:nbn:de:hbz:466:1-83614](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-83614)



End. 107.  
Col. 196. &  
159.

Col. 420. &  
21.

Col. 420. &  
24.

Col. 433. &  
36.

Lib. 1. lib.  
Eccl. c. 5.

Tom. 3.  
Conc. col.  
436.

sua defudat Joannes, Cyrillus suae dioceseos Synodum Alexandriae celebrat, & ex ea ad Nestorium unam cum Celestini litteris mittit synodicam epistolam, in qua catholica de incarnatione doctrina exponitur duodecim capitulis, quibus subjiciuntur Anathematismi totidem, quae Nestorius intra decimam diem, ab eo quo epistolas receperit die numerandam, jubetur scribere, sub pena excommunicationis & depositionis hoc ipso incurrendae vi sententiae à Celestino in Synodo Romana latae. Scripsit etiam Cyrillus duas alias epistolas, unam ad clerum & populum Constantinopolitanum, in qua, orthodoxa de incarnatione doctrina & Nestorii haeresi breviter proposita, admonet eos ut avitam fidem constanter retinentes, nullum prorsus commercium cum Nestorio habeant, nec aures illi accommodent, si pro pastore lapsus esse perrexerit; & post admonitionem ad illum destinatum, perversa sapere non destiterit. Alteram verò Archimandritas Constantinopolitanus, quos adhortatur, ut pro catholica fide viriliter decertare pergant, & certiores facit de hac ultima admonitione Nestorio facta, & poenis ab eo incurrendis, nisi intra tempus praescriptum paruerit, & rectam tandem inculpataque catholica Ecclesiae fidem voluerit agnoscere.

Nestorius acceptis Celestini & Cyrilli litteris, non modò non paruit, sed etiam impietatem impietate cumulans, Alexandrinae Synodi anathematismis infans alios anathematismos duodecim opposuit, quibus haeresim suam verbis involvens, anathematizavit doctrinam catholicam. Praeterea furens in Cyrillum, novis cum calumniis aggressus est apud Imperatorem, ita ut circumventus Imperator graviter commotus fuerit adversus sanctissimum Antistitem, ut ostendit epistola illa quam postquam Synodi Romanae & Alexandrinae litteris conventus est Nestorius, ad Cyrillum scripsit Theodosius, & quae incipit, *Pietate quidem*. Ex hac autem epistola apparet, Cyrillum apud Imperatorem à suis calumniatoribus infamatum fuisse, ut hominem rixosum, audacem, imperiosum, vanae gloriae cupem, & auctorem turbarum illarum, quas tamen non ipse, sed impius & contumax novator Nestorius excitavit in Ecclesia Constantinopolitana. Item Cyrillo crimini datum esse, quod inconsulto Imperatore, & sine generali Concilio, doctrinam Nestorii ut haeticam damnare praesumeret. Item Nestorianae novitatis fautores quosdam esse, Nestorium inauditum, vel saltem sine sufficienti & debita veritatis disquisitione condemnatum Cyrillumque non pro catholica veritate defendenda, sed pro tuenda privata opinione, eatenus acerbè inconsultèque gessisse omnia. Item Imperatori suggestum esse, si generalis convocaretur Synodus, ad eam Cyrillum minime venturum, nec aulurum in ea cum adversario congressi. Denique Cyrilli adversarios apud Imperatorem nihil non molitos esse, ut Cyrillum perderent, sed eorum conatibus obtulisse clementiam & religionem principis.

Narrat Evagrius Cyrillum, cum persensisset Nestorium neque suis, neque Celestini litteris acquiescere, sed nihil veritum adversus universam Ecclesiam proprium virus evomere, petiisse à Theodosio ut ejus mandato Synodus Ephesi congregaretur, sicque Theodosium, Cyrillo postulante, missis quaque imperialibus litteris Ephesinam Synodum convocasse. At hanc Evangelii narrationem salutaris aperte convincit tota illa Theodosii ad Cyrillum epistola modò citata, quae, quod notandum est, à Theodosio una cum encyclica illa, qua Episcopos ad conventum generalem invitabat, missa est ad Cyrillum, & sub finem haec habet: *Quamobrem & tuam quoque reverentiam ad tempus, quod aliis litteris ad universos Metropolitanos Episcopos missis significatur, praesto adesse oportebit: neque prius nostram amicitiam te recuperaturum confidas, quam omni turbatione & animorum aegritudine sedata, ad propositarum questionum discussionem ultro accurreris*. Siene, obsecro, Imperator alloqueretur hominem, quo petente convocaret Synodum generalem?

Constantinopolitanis igitur orthodoxis enixè expectantibus, ut patet ex supplicatione Basilii diaconi, & ipso, ut par est credere, Nestorio, qui apud Imperatorem per se, vel suos Cyrillum reformidare generalem Synodum mentitus fuerat, appellante oecumenicum Concilium, Theodosius animadvertens nullum aliud superesse medium exortas in Ecclesia turbas sedandi, encyclicas scripsit litteras ad omnes orbis christiani Episcopos, quarum litterarum extat exemplar, inscriptum Cyrillo & Metropolitanis diocesis Aegyptiae, & datae leguntur xlii. Cal. Decembr. anno 430. His autem litteris jubentur convenire Ephesum post Pascha insequentis anni 431. & sacros Pentecostes die Concilium auspicari. Hanc porro Ephesini Concilii convocationem à Theodosio factam, ratam habuit Celestinus, ut constat ex ejus ad Theodosium epistola, in qua, laudata illius circa fidei catholicae defensionem sollicitudine, sic ait: *Hinc Synodo, quam esse iussistis, nostram praesentiam in his, quos misimus, exhibemus, pietatem vestram sub divini obsecrantes obsequio iudicii, ne quid turbida novitati licere vestra mansuetudo permittat*.

## ARTICULUS VII.

De Synodo Ephesina, à qua Nestorius damnatus est.

## §. I.

Anno igitur 430. Theodosius Imperator, turbas in Ecclesia excitatas, aliter quam per generalem Synodum sedari non posse ratus, encyclicas mittit litteras ad omnes orbis christiani Episcopos, die 19. Novembris datas, quibus jubet Episcopis, ut anno proximè sequenti post festum Paschae, quod eo anno incidit in 19. Aprilis, Ephesum conveniant, Synodum ipso Pentecostes die, qui fuit Junii 7. auspicaturi.

Primus Ephesum advenit Nestorius cum ingenti promiscuae plebis multitudine, & aliquanto post cum Cyrillus cum Episcopis, quos ex diocesi sua elegerat; ceteri etiam maturè adfuerunt Episcopi; Iohannes Antiochenus cum suis Orientalibus ad constitutum diem non adfuit. Cum autem ab eo accepisset Cyrillus litteras, quibus itineris longitudinem & molestias causabatur, & assererat, & se cum suis intra paucos dies adfuturum, placuit Cyrillo praetolati adventum ejus, reclamantibus reliquis Episcopis, & asserentibus illum confessum interesse non velle, quod metueret ne forte Nestorius, qui ex illius Ecclesia assumptus fuerat, loco suo moveretur; quae res ipse fortasse solum pudorem incuteret. Sed quidni dicatur etiam Joannes amici damnationi & exhortationi interesse noluisse?

Diebus quindecim ultra praestitutam Synodo diem elapsis, & praemissis à Joanne cunctante aliquot Episcopis, qui ejus nomine Patres hortarentur, ut ne ipsum praetolarentur amplius, Synodus die 22. Junii anno 431. coepta est, & septem actionibus seu sessionibus absoluta. Prædie autem illius dici, quo primus confectus habitus est, à Patribus destinati sunt ad Nestorium aliquot Episcopi, qui eum invitarent ad Synodum, quibusque unum hoc responsum dedit: *Rem perpendam; & si ita visum fuerit, adero*.

In magna igitur Ecclesia, quae appellabatur Maria, Patres praetato die congregati, sanctis Evangelii, quae ipsum Christum praesentem monstrabant, in throno, qui medium locum obtinebat, propositis, primam suam celebrantur sessionem, Cyrillo Celestini locum tenente, & praesidente. In hac autem prima, 1. lecta sunt Imperatoris litterae, quibus indicta fuerat Synodus generalis. 2. Declaratum est, satis superque expectatum esse Joannis & Episcoporum ejus adventum. 3. Episcopi quinque, qui pridie

Tom. 3.  
Conc. col.  
346.

Tom. 8.  
Conc. col.  
619 & 20.

Tom. 1.  
Conc. col.  
436.

Socr. lib. 7.  
c. 34. Evagr.  
lib. 1. cap. 3.  
Relat. Synod.  
di. tom. 3.  
Conc. col.  
567. Eod.  
tom. col.  
444. Epist.  
Cyrilli eod.  
tom. col.  
562.

Ibid.

Relat. Synod.  
di. eod.  
tom. Col.  
570.

Ibid.

Eod. Tom.  
col. 445. &  
159.



pridie ad Nestorium delegati fuerant, ejus & sex aut septem Episcoporum, qui cum illo erant, responsum retulerunt Synodo. 4. Episcopi alii ad Nestorium, cujus aedes vallabant milites fustibus armati, secundò ac terriò destinati à Synodo, aliud ab eo responsum non referunt, quàm cum Episcopi omnes convenerint, tum ipsum quoque adfuturum. 6. Legitur symbolum Nicænum, deinde secunda Cyrilli ad Nestorium epistola, quæ incipit, *Intelligo*, in qua exponitur incarnationis mysterium: tum lectant epistolam Episcopi omnes comprobant, & symbolo Nicæno planè consonam esse declarant, atque ut talem suscipiunt.

7. Legitur secunda Nestorii ad Cyrillum epistola, quæ incipit, *Admirabilium*; & postquam à plurimis seorsum ut symbolo Nicæno dissona reprobata est, omnes simul Episcopi exclamant: *Omnes Nestorii epistolam & dogma anathematizamus; omnes hereticum Nestorium anathematizamus, &c.* Deinde leguntur duæ aliæ epistolæ, una Celestini ad Nestorium, quæ incipit, *Aliquantis*, & altera ad eundem Cyrilli & Synodi Alexandrinæ, cujus initium est, *Cum Salvator*, & in acta referuntur.

8. Episcopi, quos Alexandrina Synodus ad Nestorium delegaverat, interrogati, respondent, præfatam à se epistolam redditam fuisse Nestorio, eumque, accepta epistola, publice pro concione, eadem quæ ante, & his quoque deteriora dogmata proposuisse. Tum rogati Theodotus & Acacius Episcopi, qui aliquot ante hunc conventum diebus cum Nestorio de orthodoxa fide disputarant, edisserunt quod ex ore illius audierint, & blasphemias enarrant.

9. Leguntur & actis inseruntur textus aliquot orthodoxorum Patrum, cum aliquot capitibus excerptis ex quaternionibus Nestorii, & epistola, quam Capreolus ad Synodum scripserat, & per Besulam diaconum miserat. Significabat autem Synodo Capreolus, litteras Imperatoris Augustinum, quem nominatim invitabant, è vivis sublatum comperisse; nullos ex Africa Episcopos mitti potuisse, tum quod terius advenissent Imperatoris litteræ ( eas enim tantum in diebus Paschatis acceperant ) tum quod Barbarorum incursionibus viæ omnes essent infestæ; denique velle se, antiqua fidei dogmata confirmari, nova verò, & abiurdè excogitata reprobati ac proferibi.

10. Denique de communi omnium, qui aderant, Patrum suffragio profertur contra Nestorium sententia, qua Synodus eum Episcopali dignitate privatum, & ab universo sacerdotum consortio & cætu alienum esse definit. Subscribere plures quàm ducenti Episcopi. Quanto autem plausu & gratulatione hoc Synodi decretum exceperit populus Ephesinus, exponit Cyrillus in prima sua ad clerum populumque Alexandrinum ea de re epistola, ubi sic ait: *Universus verè civitatis populus à primo diei ortu ad vesperam sanctæ Synodi judicium præsolabatur. Ut autem audita est, illum blasphemiarum auctorem sua dignitate privatum esse, omnes una voce sanctam Synodum laudare, Deumque glorificare cæperunt, quoniam fidei hostis concidisset: nos quoque, ubi primum ex Ecclesia egressi fuimus, cum facibus & tedibusque ad diversorium deduxerunt: erat enim vespera: multaque passim letitia, multa etiam luminaria accensa, ita ut mulieres quoque thuribula gestantes antecederent nos.*

Posttridie ad Nestorium lata contra eum depositionis sententia missa est à Synodo, & ea de re clericos & conomios Ecclesiæ Constantinop. certiores fecit per epistolam ad eos eodem die scriptam. Antequam autem commentarii rerum in depositione Nestorii gestarum perferri, & relatio ad Imperatorem à Synodo mitti potuerit, Candidianus comes, quem Imperator ad curandam Synodum miserat Ephesum, Nestorio addictus, ad dictum Imperatorem relationem scripsit plenam calumniis adversus Synodum. Suam quoque Nestorius à decem, quos secum habebat, Episcopis subscriptam misit revelationem ut

qua mentitur vim ac injuriam sibi à Memnone Ephesino Episcopo illaram esse, mortemque ab Ephesinis civibus intentari, & de Synodi Patribus conqueritur, quod Orientalium Episcoporum adventum expectare noluerint. Non multò post Cyrillus, cum audivisset ad Imperatorem à Candidiano missas esse relationes, privatam ad quosdam de clero Constantinopolitano scripsit epistolam, in qua res gestas summatim enarrat, & monet acta synodalia cum relatione quantocius missum iri à Synodo, nisi tamen à Candidiano impediatur.

## §. II.

Quinto die post significatam Nestorio depositionis sententiam, adeoque die 28. Junii, Joannes Antiochenus cum suis Orientalibus Ephesum advenit. Erant cum Joanne Episcopi ex Orientali diocesi viginti duo, ut ait Nicephorus, lib. 14. histor. Eccl. cap. 35. quibus statim sese adjungere sex, aut septem, quos secum habebat Nestorius, cum aliis duodecim, ex quibus postmodum aliqui, cum Nestorium suas blasphemias reagentem comperissent, ab eo desciverunt, ac sanctæ Synodo se adjunxerunt: ita ut apud Nestorium & Joannem Antiochenum triginta septem, paulo plures, Episcopi postmodum remanserint. Quorum major pars, quod criminibus essent obnoxii, & sanctæ Synodi sententiam vererentur, Nestorii factioni sese addixerunt. Alii ex his dogmatum pravitate fœdati, utpote Pelagiani, quidam ante multos annos gradu mori erant: nonnulli quoque ob alias graves culpas post probationem multandi à Synodo. Ita Synodi ad Imperatorem relatio missa per Palladium Magistriani, in qua obiter observamus Synodum graviter conqueri de Irenæo comite, qui Nestorium privati tantum officii gratia Ephesum sequi permittus fuerat, quemque ait, seditiones excitando, plures ex orthodoxis Episcopis in vitæ discrimen adduxisse.

Simul atque Joannes pervenit ad diversorium, antequam pulverem ex itinere contractum excussisset, cum suis Orientalibus, & aliis, qui ad eum convenere, Episcopis, latrocinalem furtim agere Synodum aggressus est, in qua auditis primum comitis Candidiani mendaciis, & in legitimam Synodum calumniis, lectis deinde Imperatoris litteris, & Candidiano digresso, iis qui aderant annuentibus, præter omnem Ecclesiasticum ordinem, præterque canones, protulit sententiam contra Cyrillum & Memnonem, cum nemo illos antea apud eos accusasset, neque accusatorem expectassent, nec ad judicium vocassent, & contra Synodum universam.

Hac sua sententia Joannes Episcopatu abdicabat Cyrillum & Memnonem, ut qui in causa fuissent, ut Patrum canones consculcarentur, Imperatorum decreta contemnerentur, omniaque confusione & turbis mitterentur, ac totius sceleris auctores & duces extitissent; ( quod sanctissimis Episcopis, & de orthodoxa fide optimè meritis imputabat per insignem calumniam, sibi jure merito imputare poterat; ) reliquos omnes, hoc est, universam Synodum, pro nefas! excommunicabat, ut qui seditiose & iniquè contra Ecclesiasticas sanctiones, regique decreta agentibus consensissent; excommunicabat, inquam, donec agnita culpa sua resipiscerent, fidemque à sanctis Patribus in Nicæna civitate congregatis expositam susciperent, nihil illi extraneum, aut peregrinum annexentes ( quasi verò quod contra Nestorium definitum erat, Nicænæ fidei extraneum, aut peregrinum esset; ) capita præterea hæretica à Cyrillo Alexandrino exposita ( volebant enim schismatici capitula illa cum Apollinarij, & Eunomii, Arij perversa doctrina congruere ) ut & Evangelicæ & Apostolicæ doctrinæ aperte repugnantia anathematizarent, &c. Quadraginta tres subscribere Episcopi, si actis conciliabuli credimus. Claustrino tamen huic conventiculo triginta tantum Episcopos interfuisse refert Synodus in suis ad Imperatorem & Celestinum relationibus.

Demus, tunc fuisse cum Joanne Episcopos quadraginta

Evag. lib. 1. hist. c. 5.

Tom. 3. Conc. col. 750.

Col. 690. 695. 663.

Col. 598.

Ed. col. & seq.



ginta tres: at erat cum Cyrillo & Memnone Episcopi supra ducentos, & paucis post latrocinalem hanc Joannis Synodum diebus fuere etiam tres legati Sedis Apostolicæ, & per illos Occidentales Episcopi omnes cum in ipso Summo Pontifice. Unde rectissime sic agebat Synodus, legitima in sua ad Imperatorem de Orientalibus relatione, scripta decimo festo, aut decimo quinto Calendas Augusti: *Per absurdum est, ducentorum & decem sanctorum Episcoporum Synodo, quibus & universa Occidentalium sanctorum Episcoporum multitudo, & per ipsos reliquis totus terrarum orbis consentit, triginta tantum numero sese opponere.*

Col. 658.

Col. 692.  
& seq.

Joannes alto suis de patrato facinore imperato silentio, ne quid Episcopi, quibus parabat perniciem, olfacerent, donec ipse animos occuparet Constantinopoli, nulla interposita mora ad Imperatorem, ad Reginas, ad clerum, ad populum, & ad Senatum Constantinopolitanum scripsit epistolas, plenas mendaciis & calumniis adversus legitimam Synodum, quibus epistolis nuntiabat à sua Synodo Cyrillum & Memnonem exauctoratos esse, ceteros vero Episcopos, illis adherentes, excommunicatos, donec Capitula Cyrilli, ut Apollinari, Eunomii, & Arii perverfis dogmatibus plena abicerent, & anathematizarent, ac Cyrillo & Memnone desertis, ad eum accederent, communiter cum eo & ejus Episcopis consensum celebraturi. Unde de sententia, quam clandestine tulerat, & quam apud se in latebris reconditam servabat, per inaudita lycopphantiam loquebatur, ut de publicè & juridicè lata, atque damnatis intimata,

## §. III.

Dum hæc contra sanctam Synodum, & duces ac promotores ejus nequiter molitur Joannes Antiochenus, Ephesum adveniunt tres Sedis Apostolicæ legati, Arcadius & Projectus Episcopi, ac Philippus presbyter, cum literis Celestini, una scilicet ad Ephesinam Synodum, altera ad Imperatorem Theodosium, & tertia ad Cyrillum, qui postquam encyclicas Imperatoris litteras accepisset, & antequam Ephesum proficisceretur, eum de Nestorio per epistolam consuluerat, querendo nempe utrum Nestorius, cum jam esset excommunicatus & depositus, etiam si falsa dogmata à se predicata damnetur, recipi deberet à Synodo? ad quod respondebat Pontifex recipiendum. *Studeo, inquit, quicquid catholica, studeo pereuntis saluti; si tamen volueris agriiudinem constiteri.*

Col. 650.  
& seq.

Col. 650.

Cum itaque advenissent Sedis Apostolicæ legati, Synodi Ephesinæ actio secunda celebrata est die 10. Julii in episcopali aede Memnonis. Postulantibus legatis, lecta est Celestini ad Synodum epistola, in qua Celestinus ait, Spiritum sanctum specialiter assistere Synodis Episcoporum, præsertim generalibus, & munus docendi à Christo Apostolis impositum, ab Apostolis transisse ad Episcopos eorum successores, cum gravi obligatione orthodoxam fidem tuendi, adeoque novitatem omnem prohibendi. Tum controversiæ & Nestorii impietatis pravitatem sic exponit: *Fides, que est una, pulsatur: doleat, imo, & lugeat hoc nobiscum in commune omne collegium. Vocatur in iudicium, qui iudicaturus est mundum; discutitur, qui discussurus est omnes; & calumniam patitur, qui redemit. Denique postquam Synodum ad catholicæ veritatis defensionem vehementer adhortatus est, significat se legatos suos misisse, ut iis, quæ aguntur, intersint, & quæ antea per suam ad Nestorium epistolam circa ipsum statuerat, exequantur. Lectæ Celestini epistolæ simul acclamarunt omnes Episcopi, & Firmus Cæsareæ Cappadociæ Episcopus, totius Synodi nomine, juxta formam à Celestino præscriptam, Nestorium in prima actione damnatum & depositum fuisse declaravit legatis Apostolicis, quibus postulantibus, sibi primæ actionis acta synodalia communicari, coram lecta sunt hæc acta, ipsique legatis tradita, ut patet ex initio actionis tertiæ.*

Col. 655.

Col. 622.

Postero die Julii 11. ad eundem locum conveniens sancta Synodus, actionem tertiam celebravit,

in qua 1. ex legatorum postulatione rursus lecta sunt Synodalia contra Nestorium acta. 2. Lectis actis illis, legati singillatim, primus quidem Philippus, tum Arcadius & Projectus, contra Nestorium sententiam protulerunt, & judicium à Synodo adversus eundem in actione prima prolatum confirmare, *supplentes locum Sedis Apostolicæ, totiusque Synodi Occidentalium Episcoporum.* 3. Idem legati, rogante Synodo, præfatis actis subscripserunt eodem ordine, quo sententiam adversus Nestorium protulerant; ex quo facto rectè conjicitur, Philippum presbyterum fuisse legatum à latere Pontificis, Arcadium verò & Projectum Occidentalis Synodi, cui præerat ipse Pontifex, adeoque ipsiusmet Pontificis sub hac ratione legatos: ita ut Philippus Pontificem specialiter, Arcadius verò & Projectus Pontificem & alios Occidentis Episcopos communiter repræsentarent.

Col. 623.  
& seq.

Mirum igitur videri non debet, quòd ad prædicandam Romani Pontificis prærogativam intentum præcæteris animam habuerit Philippus, & sententiæ contra Nestorium à se proferendæ his verbis præluserit: *Nulli dubium, imò saculis omnibus notum est, quòd sanctus beatissimusque Petrus Apostolorum Princeps & caput fideique columna, & Ecclesiæ catholice fundamentum, à Domino nostro Jesu Christo... claves regni accepit, solvendi ac ligandi peccata potestas ipsi data est: qui ad hoc usque tempus, & semper in suis successoribus vivit, & judicium exercet.*

Col. 625.

De rebus actione tertia gestis clerum populumque Constantinopolitanum Synodus certiorum fecit per epistolam, & ad Imperatorem misit relationem, in qua dicitur, 1. A Celestino celebratam fuisse frequentissimam Synodum Episcoporum Occidentalium, qui eandem quam ipsa Synodus Ephesina, *de fide sententiam magno consensu prædicarunt, eosque qui diversa sentiunt, ab omni prorsus sacerdotii sorte, gradumque alienos esse desinuerunt.* 2. Ex Occidente venisse legatos, qui Romani Pontificis & Occidentalis Synodi vices agerent. 3. Ab his legatis nomine & auctoritate Romani Pontificis & Synodi Occidentalis, sententiam, Ephesi adversus Nestorium in actione prima latam, confirmatam & subscriptam fuisse. Et sic tandem negotium ad eum perductum esse finem, quem Imperator exoptaverat, & intenderat, generalem orbis christiani Synodum convocando; cum post legatorum Occidentis adventum, eorumque consensum & subscriptionem, sententia Ephesi contra Nestorium lata, non possit non censeri totius orbis christiani sententia, non obstante paucorum illorum, qui Nestorii amicitiam piete seu orthodoxa fide potiore ducunt, contradictione. Quare Imperator supplicat Synodus, ut idoneum Ecclesiæ Constantinopolitanæ Episcopum ordinare sibi liceat, eoque ordinato, omnibus Episcopis ad suos redeundi facultas concedatur.

Col. 630.

Col. 631.

Sub id temporis, quo hæc scripta sunt à sancta Synodo, Joannes sententiam à se in clandestina Synodo latam promulgavit, eam theatri parietibus affigendo. Quamobrem orthodoxis Episcopis in Ecclesiam, quæ Maria appellabatur, convenientibus, acta est sessio quarta die 16. Julii. In hac sessione, 1. legitur oblatum à Cyrillo & Memnone supplex libellus, in quo sic loquebatur: *Nescimus quomodo (si tamen quæ vulgo feruntur, certa veritate nituntur) omni Ecclesiastica lege proculcata, omnique Ecclesiarum ordine & regula per injuriam violata (Sed enim Alexandrina superior erat Antiochena) impiam illegitamque chartam concinnavit (Joannes) ratusque depositionis titulo ferire nos posse, intolerabili contumelia affectis.* 2. Per Episcopos semel atque iterum citatur Joannes Antiochenus, qui ne uno quidem verbo dignatur nuncios prima vice; secunda verò remittit cum hoc responso per clericos suos dato: *Nos hominibus per nos depositis & excommunicatis responsum nullum damus.* Episcopis autem interrogantibus, à quo exauctorati & excommunicati fuerint, respondetur, exauctoratos & excommunicatos fuisse à Joanne Antiocheno, adduntque clerici, se vel coram tabellionibus hæc dicere

Col. 663.

Col. 635.

Col. 638.

Col. 639.  
& seq.



Col. 646.

dicere paratos esse. 3. Synodus ea quæ contra Cyril-  
lum, & Memnonem à Joanne gesta sunt, nulla & ir-  
rita esse declarat, nec ullum eis præjudicium asserre  
posse, cum hæc nunquam habuerint robur, nec canonica  
sint ratione transacta. Quod idem iterum declara-  
vit actione quinta in sententia contra Joannem An-  
tiochenum & ejus gregarios lata.

Col. 646.

Postera die Julii 17. Synodus in eadem Ecclesia quin-  
tam celebravit actionem. In ea 1. postulante Cyrillo:  
ut Joannes citaretur tertio, & ni Synodo pareret, si-  
ne dilatione condemnaretur, tres ad Joannem destina-  
ti sunt Episcopi, cum charta, qua Synodus eum &  
ejus contumacia socios Episcopos suspendebat ab omni  
functione episcopali, donec parerent, & venirent,  
atque hoc ni facerent, hæc tertia vice vocari, in eos  
quæ à canonibus statuta erant, decretum iri denuncia-  
batur. 2. Contra Joannem & Episcopos ipsi adhareren-  
tes, qui nominantur numero 34. & inter quos repe-  
riuntur Theodoretus Cyri Episcopus & Julianus tunc  
temporis Pelagianorum coriphæus, in contumacia per-  
stantes, Synodus tandem excommunicationis protulit  
sententiam, in qua dicebatur: *Ab Ecclesiastica com-  
munionem alieni sint, nullam habentes facultatem tan-  
quam ex auctoritate sacerdotali; qua aliquibus vel de-  
trimentum vel adjumentum asserre queant; donec se  
ipsos condemnantes, proprium delictum confiteantur; &  
id interim pro certo habentes, nisi celeriter hoc præs-  
terint, fore ut perfectam sententiam (hoc est, senten-  
tiam depositionis & abdicacionis) juxta canonum de-  
creta incurrant.*

Col. 648.  
650.

Col. 654.

Abdicacionis pœnam, qua Cyrillum & Memnonem  
multare Joannes temere tentarat, Joanni ipsi iustis-  
simè legitimèque infligere poterat Synodus, ut ipsa  
ait in sua ad Celestinum narratione. At quò Joannis  
remeritatem longanimitate vinceret, hoc Summi Pon-  
tificis judicio reservare maluit, interim illum cum suis  
excommunicationi subiciens, omnique sacerdotali po-  
testate exuens, ita ut nullum suis sententiis lædere pos-  
sent. Cujus severitatis hanc reddit rationem Synodus:  
*Quomodo enim necessarium non erat, ut illos qui tanta  
insolentia & feritate, canonumque contemptu, res adeo  
absurdas, & atrocissimas aggredi consueverunt, vel in-  
vitos nocendi potestate privaremus? Eafuit Synodi mo-  
deratio erga schismaticos contumaces, & jura omnia  
proculcantes, ut non nisi agerrimè in eos etiam ter-  
tio admonitos læverit, nec quantum poterat juxta &  
legitimè, sed solum quantum exigebat urgens necessi-  
tas, læverit. Sic violenter à schismaticis & hæreticis,  
veritatis autem catholicæ defensoribus temperatè fieri  
solent omnia.*

Col. 666.

Synodus ad Imperatorem scripsit epistolam, quæ de  
iis quæ hac quinta & quarta actione gesta fuerant,  
certior fieret. In sua illa epistola graviter expostulat  
Synodus de remeritate & audacia episcoporum schis-  
maticorum, & eorum antesignani Joannis Antioche-  
ni, rogatque ne paucorum hominum criminibus ob-  
noxiorum conventiculum Synodus esse judicetur, pro-  
quo allegat factum Constantini Magni, qui Episcopos  
sefe Nicææ à trecentis decem & octo Patribus, quia  
pœnas ab illis irrogandas verrebantur, separantes, Syn-  
odi loco non habuit, sed meritis ob schisma subire  
pœnas iussit. Item allegat numerum suum, nempe du-  
centorum & decem Episcoporum, quibus & univèrta  
Occidentalium Episcoporum multitudo, & per ipsos  
reliquus totus terrarum orbis consentit, cui Episcopo-  
rum multitudini triginta numero Episcopos (ait Syn-  
odus) sefe opponere perabsurdum est.

Col. 655.  
658.

Ad Celestinum quoque Synodus misit relationem,  
in qua omnia quæ ab exordio ad illud usque tempus  
gesta fuerant, accuratè narrantur. Ibidem quod obiter  
observo, hæc leguntur: *Porro autem perlectis in  
sancta Synodo commentariis actorum in depositione im-  
piorum Pelagianorum & Celestianorum, Celestii, Pe-  
lagii, Juliani, Persidii, Flori, Marcellini, Orentii,  
& eadem cum illis sententiam, quæ à pietate tua de ip-  
sis decreta & constituta sunt, judicavimus & nos, ea  
solida firmæque permanere debere, & idem omnes te-  
cum statuimus, eos pro depositis habentes. Ex quibus*

Col. 659.

Col. 666.

verbis constat Pelagianos, qui à Sedis Apostolicæ Sen-  
tentia appellaverant ad Concilium generale, à gene-  
rali Ephesina Synodo condemnatos fuisse, quod post  
legatorum Apostolicorum adventum actione secunda  
vel potius tertia factum esse, faciliè credimus.

Die 22. Julii celebrata est in Episcopali domo Sy-  
nodi actio sexta, in qua lectus est supplex libellus, à  
Charisio presbytero & Philadelphiarum æconomio exhibi-  
tus contra Jacobum quendam presbyterum Nestoria-  
num, qui cum litteris Anastasii & Phorii presbytero-  
rum, quorum uterque Nestorio ejusque impio dog-  
mati additus erat, commendatitiis, Constantinopoli  
Philadelphiam venerat, hæreticos quosdam, qui fin-  
cerè cupiebant ad orthodoxam fidem redire, partim è  
Quartodecimanis, partim è Novarianis Nestorianos  
fecerat, proposito illis Theodori Mopsuesteni symbolo,  
quo asseruntur in Christo duo supposita, morali tan-  
tùm unione conjuncta, eisque ad illud recipiendum  
& subscribendum inductis. Item lectam est hoc Theo-  
dori symbolum cum subscriptionibus Quartodecima-  
norum & Novarianorum illorum, quos deceperat  
Jacobus.

Col. 674. &  
seq.

Demum sancta Synodus, 1. sub pœna depositionis  
pro Episcopis & aliis clericis, excommunicationis ve-  
rò pro laicis prohibet privatis quibuslibet, ne præter  
Nicænum symbolum, quod in hac sessione ante omnia  
relectum fuerat, aliud componant, aut proferant  
vel offerant converti volentibus ad agnitionem veri-  
tatis. 2. Iisdem pœnis respectivè subijcit eos omnes,  
qui inventi fuerint sive sentire, sive docere ea quæ  
continentur in oblata expositione à Charisio presby-  
tero, hoc est, in præfato Theodori symbolo, de uni-  
geniti Filii Dei incarnatione, sive scelerata, & per-  
verta Nestorii dogmata.

Col. 690.

Septima denique & ultima sessio habita est die 31.  
Augusti in Ecclesia, quæ vocabatur Maria. In hac  
autem sessione, inter alia, quæ ibi gesta fuerunt, nec  
ad institutum nostrum ullatenus attinent, editi sunt  
canones sex, quibus communi Ecclesiæ bono provi-  
sum est contra Episcopos & alios clericos, qui vel ad  
schismaticos deficerent; vel Pelagii aut Nestorii hæ-  
resim sive privarim tenerent, sive publicè profiteren-  
tur; vel ea quæ Ephesi à sancta Synodo gesta fuerant,  
infirmare conarentur; vel clericos rectè sentientes vex-  
arent; vel denique facinorosos, sive ab ipsa Synodo,  
sive à propriis Episcopis condemnatos, Nestorianæ  
impietati contentientes restituere tentarent, aut ten-  
taturi erant. His autem canonibus præfixa fuit brevis  
ad orbis christiani Episcopos epistola, qua admonē-  
bantur sententiæ latæ contra Joannem Antiochenum,  
& alios 34. Episcopos, ibi nominarim expressos, qui  
cum illo adversus Synodum Ephesi rebellaverant. Sed  
ad hæc quæ post quintam & sextam actionem conti-  
gerunt, redeamus.

Col. 787.

Col. 804.  
805.

Col. 802.

## §. IV.

Candidiani comitis, qui plenam, ut jam dictum  
est, adversus sanctam Synodum mendaciis & calumniis  
relationem miserat ad Imperatorem, & impediverat  
ne quid litterarum à Synodo ad eum perveniret, ma-  
lis artibus deceptus Imperator, Ephesum misit Pallad-  
ium Magistrum cum imperialibus litteris, datis  
tertio Calendas Julii, hoc est, die Junii vigesima no-  
na, quibus jubantur Episcopi ibi congregari, omnibus  
quæ gesta fuerant, relictis, de integro fidei contro-  
versiam discutere, de eaque communiter sententiam  
ferre.

Col. 703.

Hiscæ litteris à Palladio utrique parti redditis, adu-  
latorias ad Imperatorem rescribere schismatici litteras,  
in quibus mentiebantur enormiter; Cyrillo Ario, Eu-  
nomii, & Apollinari dogmata impingebant, eique &  
aliis orthodoxis Episcopis crimini dabant, quòd Ne-  
storianum abdicassent, suum in fidem orthodoxam ven-  
ditabant studium, & adversarios ut novatores traduce-  
bant; postulabant, ut in instituenda fidei discussione  
duo tantùm Episcopi cuilibet Metropolitano adessent,  
& hac postulatione vellent nollent, confitebantur pau-  
citatem suam, qua non obstante, sefe legitimam &  
gene-

Col. 705 &  
seq.



generalem Synodum faciebant impudenter, atque ut illum suum exiguum numerum quoquo modo compenarent, virtutem suam & doctrinam extolebant, Episcopos verò catholicæ veritatis defensores depri-  
mebant, ut *hominum turbam divinorum dogmatum nesciam, & ad tumultus seditionesque natam*: denique conquesti de vi sibi allata à plebe Memnoni addicta, rogabant, ut Memnon urbe pelleretur. Rogabant autem, quia à populo Ephesino Memnonis studiosissimo prohibebantur ab ingressu omnium Ecclesiarum, nec nefarium quod meditabantur Concilium (hominem enim factionis suæ in Sedem Ephesinam volebant intrudere) exequi se posse sperabant, quandiu Memnon in urbe maneret.

Col. 746. &  
seq.

Ipsa quoque Synodus ad Imperatorem rescriptis per eundem Palladium. In sua autem epistola graviter conquirebatur de Candidiano Comite, qui Nestorii amicitiam pietati anteponens, aures principis præoccupare festinaverat, priusquam exactè, quæ gesta erant, intelligere posset ex actis synodalibus; imò studium omne & auxilium impendens Nestorio, ipsam Synodum prohibebat, ne quæ pia ratione præstiterat, principi indicaret & exponeret. Quare rogabat Synodus Imperatorem, ut Candidianum ad se accer-  
seret cum quinque viris è Synodo, qui Candidiani mendacia & calumnias revincere coram possent, suamque majestatem de omnibus & singulis, quæ statuta fuerant, plenissimè edocere. Huic epistolæ pauci subscribere Episcopi, festinante de industria Palladio, in quo non erat Synodus majorem, quam in Candidiano, expertura probitatem & fidem.

Col. 750.

Porro hæc Synodi ad Imperatorem epistola mendosè legitur data Calendis Julii: posterius enim scriptam fuisse, apparet ex eo, quod in illa dicunt Episcopi: *Sanè qui in confesso canonicam depositionis sententiam contra Nestorium hæreticum tulimus, ducenti & ea amplius numeramur, ex toto terrarum orbe collecti, totumque Occidentem nobis consentientem habentes*. Jam igitur legati Apostolicæ Sedis advenerant, & acta synodalia relicta subscriptione sua confirmaverant, quando scripta est hæc epistola, adeoque post quintum Idus Julias scriptam fuisse necesse est.

Col. 751.

Litteras Synodi Palladius non reddidit Imperatori. Præterea Nestorii amici, quique ei debebant omnia, omnia navigia, & vias omnes publicas obsidentes, neminem prorsus à sancta Synodo Constantinopolim venire, neque Constantinopoli rursus ad Synodum abire permittebant, dum interea quæ in rem erant Nestorio & schismaticis, liberè ultra citròque deferabantur. Quare Synodi Patres quò se converterent incerti consilii inopes, litteras ad Episcopos & monachos Constantinopoli degentes præscriptas, in quibus rei veritatem exponebant, commiserunt homini mendico, qui eas arundine inculsit, & vicatim mendicando, delusa Nestorianorum industria, Constantinopolim detulit.

Hæc litteris acceptis, omnes confestim Archimandritæ è monasteriis egressi ad regiam contendunt, stipante eos monachorum hymnos psalmosque alternatim concinentium caterva, quam sequebatur magna orthodoxorum multitudo. Ubi ad Palatium perventum est, ad Imperatorem acciti Archimandritæ ingrediuntur, plebe cum monachis foris manente.

Illos inter Archimandritas eminebat Dalmatius, vir eximie fidei & sanctitatis, qui toto quadraginta & octo annos extra monasterii sui septa pedem non extulerat, quamvis, ut exiret, & publicis supplicationibus, quæ propter frequentes terræ motus fiebant, interesset, sæpe rogatus ab Imperatore, qui eum reverebatur propter sanctitatem eximiam, & identidem invisebat. Verùm cum hac in re quid facto opus esset, Dalmatius Deum orando conu-  
leret, vox cœlitus ad eum delapsa, ut egredere-  
tur, imperavit.

Col. 754.

Dalmatius itaque Imperatorem sic primùm allocutus est coram omnibus: *Sex millia ne Episcoporum audire mavis, an unum hominem, eumque impium?* Dein cum eo secedens, acceptas litteras legit, om-

niaque ex ordine narravit; quibus auditis Imperator persuasus est, & lætus gratias egit Deo, omnia, quæ gesta fuerant à sancta Synodo, comprobans, præcepitque ut Episcopi, quos destinaverat Synodus, venirent ad comitatum.

Misit igitur Synodus Constantinopolim Episcopos, qui principem de omnibus plenius instruerent. Misere quoque schismatici non Episcopos, sed unum comitem Irenæum, cum duabus relationibus, quas repetitis mendaciis & calumniis infarserant. In prima autem sic loquuntur de Cyrillo, hoc est, de viro sanctissimo, pacis concordiaque amantissimo, & ca-  
tholicæ veritatis vindice acerrimo: *Cyrillus Alexandrinus, ad perniciem Ecclesiarum (ut videtur) & natus & educatus, assumpta cooperatrice Memnonis Ephesii audacia, primum quidem in vestrum edictum peccavit, per omnia se profanum ostendens . . . . . in omnem prolabitur iniquitatem . . . . in omne genus immodestia ac sceleris ruit . . . . . impium Appollinarium in hæresi jam mortuum, quasi ex inferno exci-  
tare, & contra Ecclesias & rectam fidem in aciem educere comperitur, &c.*

Col. 711. &  
seq.

Sed & ad eundem Irenæum, ipso procul dubio ad-  
monente, Constantinopolim miserunt tertiam relationem, in qua se legitimam Synodum mentientes, & Cyrillum ac Memnonem à se legitime depositos esse asserentes, contendebant eos ab aliis Episcopis, qui cum illis erant, restitui non potuisse; rogabant præterea ut Synodus transferretur Nicomediam, & eò cum quolibet Metropolitanò duo tantum Episcopi vocarentur, multitudinem orthodoxorum in contemptum adducere studentes, suamque paucitatem subdole exculantes. Enixè denique obtestabantur Imperatorem, quod præciperet omnibus ut Nicanæ fidei, quam ipsi à se subscriptam huic relationi præmiserant, subsciberent, neque ei peregrinum quid adfuerent, aut Dominum nostrum Jesum Christum purum hominem esse dicerent; cum & Deus perfectus sit & homo perfectus, neve Christi deitatem paribilem inducerent. Hæc autem addebant per insigne sycophantiam, eo scilicet fine ut in suspensionem vocarent adversarios illiusmet hæreseos, quam damnave-  
rant, & ob quam exauctoraverant Nestorium nesa-  
rium hæreticum, quem ut defenderent schismatici, orthodoxam fidem ipsam in extremum adducere dif-  
fcrimen non verebantur.

Col. 698. &  
seq.

Episcopi à Synodo delegati, ubi primùm appu-  
runt Constantinopolim, Nestorium hæreticum esse & legitime depositum, Cyrillum verò & Memnonem contra jura omnia abdicantur, omnibus etiam aulæ principibus facile persuaserunt: ita ut Irenæus triduo post adveniens ab omnibus rejiceretur, & in magno versaretur discrimine, in quo tamen schismaticis iuis non defuit: primùm enim obtinuit à primoribus, ut calumnias & mendacia, quorum lator erat, defer-  
rent ad aures Imperatoris. Deinde cum legatis Synodi (quos ipsæ in sua ad schismaticos epistola Ægyptios per contemptum vocat) admittis ad collo-  
quium Imperatoris, ita metitus est industriè, ut animos audientium ad se pertraxerit, adversariis, quos principis & procerum præsentia perstrinxerat, malè causam suam defendentibus, & soli Cyrillus & Memnon pro iustè damnatis habendi censerentur. Sed hæc persuasio brevi concidit post adventum Joannis strenui hominis, qui Cyrilli medicus & domesticus erat, & Irenæi mendacia atque calumnias apud plerosque etiam optimates revocit, sic ut majorem primorum partem alienaret ab Irenæo, & ne audire quidem vellent ab eo, quæ coram illis, vel etiam ab illis fuerant iudicata.

Col. 718.  
719.

Quàm malè autem sibi à populo & clero Constantinopolitano metueret Irenæus, & quanto suo periculo mentitus fuerat coram Imperatore & proceribus, indicat his verbis: *In magnis adhuc discriminibus ob illam, quæ quotidie insidiatur, multitudinem, versor. Testis mihi est Deus, dum ad iudicium coram Imperatore vocarer, nihil aliud me expectasse, quam ut in fluctus maris projicerer: sed Dominus, sicut scriptum est, ad-*

Col. 719.



est, adfuit mihi, & de ore leonis, aut mille potius leonum catulis liberatus sum. Quæ etiam verba, quam bene erga rectam fidem Imperator & ejus aulici majori saltem ex parte affecti essent, luculenter ostendunt.

Col. 723. Imperator nihilominus, iterum ex parte deceptus, & Acacii Beroœensis Episcopi litteris permotus, trium, Nestorii scilicet, Cyrilli, & Memnonis, abdicationem ratam habuit, de quo per Joannem Comitum, qui Nestorii & Joannis Antiocheni partes fovebat, ad Episcopos Ephesi congregatos, sacram, ut vocitabant, misit, in qua etiam concedebat Episcopis facultatem, omni controversia soluta, omnibusque scandalis excisis, cum pace & concordia domum revertendi.

Col. 723. 724. Joannes igitur, cum Ephesum advenisset, Candidiano, Nestorii & schismaticorum amico, in omnibus ad consilium adhibito, Nestorium ipsi Candidiano, Cyrillum verò, cui aliquantò post Memnon adjunctus est, Jacobo Comiti custodiendum tradidit, cum Scutorum & Palatinorum præsidio, ut aliquid eorum personæ vel dignitati indulgisse videretur. Deinde non absque jurgis & tumultu coram utriusque partis Episcopis, quos in diversorium suum convocaverat, legit Imperatoris litteras cum schismaticorum paulu, & magno luctu atque offensione orthodoxorum, qui cum schismaticis communicare, & capita sua deferere, magna constantia, quam Joannes Comes in sua ad Imperatorem relatione rabiem vocabat, detrectant.

Col. 728. 729. Auditis hisce Imperatoris litteris, orthodoxi suas quoque ad Imperatorem referre, in quibus 1. admonerant œcumenicam Synodum non Cyrillum & Memnonem, quos è contra propter orthodoxæ fidei zelum suspiciens, multis illos & apud homines laudibus, & apud Christum Dominum coronis dignos existimabat, sed solum Nestorium, nefarie hæresis eorum qui Christum purum hominem dicunt, præconem abdicasse. 2. Testantur se non mediocriter afflictos fuisse, quòd eorum, qui ab Œcumenica Synodo desceverant, Joannis scilicet Antiocheni & ejus sectatorum Pelagianorum nomina nominibus suis inferri fuissent, unaque & communis omnibus Missa esset sacra. 3. Orabant, ut Cyrillus & Memnon Synodo restituerentur.

Col. 766. Has Synodi litteras alie ejusdem argumenti ad eundem subiectæ sunt, in quibus Synodus Imperatori supplicat, ut quæ contra Nestorium ejusque sectatores ab ea gesta sunt, robur suum obtineant, cætera verò quæ à schismaticis ad ulciscendam Nestorii depositionem contra Cyrillum & Memnonem facta sunt illegitimè, inefficacia & irrita maneant. Consentaneum enim est, inquit Patres Synodi ut vindicta jam pietate (hoc est orthodoxa fide) illisque refractis, qui eam labefactabant, hi qui una nobiscum pro fide decertant, honore perfruantur, non ut cum illis, qui de nefandis in Christum blasphemis convicti sunt, condemnentur.

Col. 767. 770. Scripsit etiam Synodus ad clericos Constantinopolitanos, illosque, expositis in quibus verfabatur angustis, obtestabantur Patres ut Imperatorem adirent, mendacia & calumnias fautorum Nestorii retergerent, eumque certiorum facerent, Cyrillum & Memnonem abdicatos non fuisse ab œcumenica Synodo; ab eorum communione œcumenicam Synodum nunquam se junctum iri, sed potius universos cum eis in exilium abituros; ab œcumenica Synodo Joannem Antiochenum & ejus gregarios Ecclesiastica communione privatos fuisse, ac illis omnem sacerdotii functionem ademptam, omnesque Ecclesiis suis privati præopturos, quam cum eis redire in communionem, nisi prius omnia sua scelera correxerint, &c. In communitorio huic epistolæ subiecto hæc leguntur verba, orthodoxis Episcopis planè digna: Scire reverentia vestra debet, quia licet in tantum nitantur (Nestorii fautores) ut omnes moriamur, non tamen fiet aliud, præter hæc quæ decreta per nos sunt à Salvatore nostro Christo.

Col. 759. & seq. Clerici Constantinopolitani, ad quos Cyrillus etiam & Memnon è custodia privatas dederant litteras, quibus illos, recensitis eorum, qui Nestorio studebant, adversus Synodum machinationibus & insulci- bus, ad causæ fidei defensionem animabant, adierunt Imperatorem, cui, ut omnino par est credere, relationem quam à Synodo acceperant, reddiderunt, simulque obtulerunt libellum supplicem pro Cyrillo & Memnone, in quo sic loquebantur: Si dominatio vestra exautorationem: quam illi in Cyrillum & Memnonem .. machinati sunt, qui à sancta Synodo desceverunt ... approbavit ... nos omnes prompti parati- que sumus ea animi alacritate, quæ christianos homines decet, quodvis periculum cum memoratis sanctissimis viris subire, neque ullum discriminis experimentum detrectare. Et inferius: Curate ... ne regni vestri tempore martyrum sæculum spectandum exhibeatis.

Col. 779. His permotus Imperator, per Joannem comitem Synodo permisit, ut quos vellet, Episcopos mitteret ad comitatum. Missi itaque sunt septem Episcopi cum Philippo presbytero, Sedis Apostolicæ legato. Suos quoque misere legatos schismatici, Episcopos scilicet octo, quorum primus erat Joannes Antiochenus dignitate, doctrina verò Theodoretus. Legatis suis Synodus scripto districtè prohibuit, ne cum schismaticorum legatis communicarent, neve illis communionem pollicerentur, nisi prius Nestorii dogmata damna- rent, ejus depositioni subscriberent, veniamque per libellos à Synodo de iis peterent, quæ contra præ- des ejus temerè admitterant; imò & nisi postquam Synodo restituti fuissent Cyrillus & Memnon. Mandato suo adjunxit relationem Imperatori reddendam, in qua iis quæ tum ab ipsa, tum à schismaticis gesta fuerant, summam enarratis, instantissimè orat pro Cyrilli & Memnonis liberatione.

Col. 731. Schismaticorum legati Constantinopolim ingredi prohibiti, ne à clericis vel monachis lapidarentur, jussi sunt subsistere Chalcedone, ubi magno animi dolore acceperunt Nestorium Epheso dimissum fuisse cum facultate abeundi quòd vellet; quo facto intelligebant actum esse de amico suo, ejusque abdicationem ratam omnino haberi ab Imperatore. Por- rò quo erga Nestorium animo Imperator cum consiliariis suis tunc temporis esset, graphicè describit Theodoretus in epistola Chalcedone ad Alexandrum Hierapolytanum, unum è schismaticis, scripta. De amico, inquit, sciat Sanctitas tua, quod si quando ejus faceremus mentionem, vel apud regem, vel apud consistorium, defectionis notabamur: tante sunt eorum, qui intro sunt, erga illum inimicitie. Et hoc est molestissimum. Rex præ omnibus aliis averse- tur nomen (Nestorii) manifestè dicens: De hoc mihi nullus loquatur. Suum autem & aliorum schismaticorum erga impurissimum hæresiarcham affectum his prodebat verbis: Attamen dum hic sumus, non cessabimus omni virtute & ejus patris (Nestorii) curam gerere, scientes ab impiis factam illi injustitiam. Sic impiam vocabat œcumenicam Synodum homo alio- quin animo catholicus, sed quem intemperata Cy- rilli gloriæ æmulatio, nimiusve patriarchæ suo as- sentandi pruritus excœcaverat, & in schisma præ- cipitaverat.

Col. 732. Pergebat Theodoretus: Nobis quoque studium est, ut hinc liberemur, & vestra liberetur pietas. Nihil enim hinc boni sperandum, eo quòd iudices ipsi omnes auro confidant, & contendant unam esse naturam dei- tatis & humanitatis. Simile quid cum suis gregalibus ad schismaticos Ephesi degentes scribebat in alia epi- stola, in qua cum aliis sic agebat: Videntes Cyrillianos tyrannide, & fraudibus, & adulatione, & donis om- nes decepsisse, non raro regem & principes obsecra- vimus, ut & nos ad Orientem dimitteremur, & vestra pietas ad propria remigraret. Schismatici sanctam Synodum calumniati primum, postea etiam imperii pro- cures, sanctæ Synodi patrocinium laudabiliter fulci- pientes, calumniati sunt. Hoc nimirum schismatico- rum & novatorum ingenium est, ut nemini ipsi ad- verſantæ parcant, sed contumeliis dictis illis mor- deant



deant omnes, sive clericos, sive laicos, qui nefarii eorum conatibus obstitunt.

Col. 736. Spes aliqua victoriæ affulserat schismaticis ex primo, ut autumate fas est, cum adversariis coram Imperatore congressu, de quo ovariantes ad suos scripsere litteras: sed brevi levis hæc spes evanuit. Synodi legati, qui primum iussi fuerant cum schismaticis subsistere Calchedone, aliquantè post Constantinopolim acciti, honorificè excepti sunt, ibique permixti episcopalia munia omnia obire, quod gravis contumeliæ loco habuerunt schismatici, unde & de eo per libellum apud Imperatorem amarè expostularunt: cum ipsi interea Calchedone detenti fuerint, ab omnibus Ecclesiis exclusi, nec uno vitæ adito discrimine, utpote non semel ab orthodoxis monachis impetiti lapidibus.

Col. 745. In tam iniquo certamine sibi non defuerunt schismatici. Nam pro more mendacis & calumniis pugnarunt; multa contra Cyrilli capitula, à sancta Synodo comprobata, deblaterarunt, & ut iterum in examen vocarentur, multoties postularunt, sed frustra. Itaque post quintam congressionem, cum schismatici Imperatori sæpè jurassent, se nunquam cum Synodo communicaturos, nisi prius capitula, quæ comprobabat, exploderet, neque se unquam Cyrillum suscepturos, etiam ipse capitula illa damnaverit; Imperator rem ita tandem definivit, ut Cyrillus & Memnon sedes suas retinerent, & ceteri omnes Episcopi, excepto Nestorio legitime exauctorato, redirent ad suas Ecclesias.

Gal. 746. De hoc Imperatoris decreto sic loquuntur schismaticorum legati: *Placuit regi post multas adhortationes* (quibus ipsi ut obsequerentur, nulla consideratione adduci potuerunt) *ut singuli ad propriam redeamus; ad hoc ut & Aegyptus* (sic Cyrillum per contemptum vocitabant) *& Memnon Ephesus in suis locis maneat, sic enim potuit Aegyptus omnes excœcare numeribus suis, sic aut ille quidem, cum innumera fecerit mala, ad thronum suum redeat, iste vir innocens* (Nestorius) *vix ad suam mansionem* (ad suum monasterium, quod erat in Antiochiæ suburbio) *dimittatur.*

Socrat. l. 7. hist. c. 35. Fœlicem hunc tandem, Deo specialiter providente, exituum obtinuit Synodus Ephesina, nunquam satis laudanda, quòd extrema omnia pati maluerint, quàm præsidibus suis deesse, eosque à schismaticis & hæreticis opprimendos derelinquere, atque derelinquendo, causam fidei prodere. Post quatuor à Nestori abdicationes menses, in ejus locum à Synodis legatis, annuente Imperatore, successit est Maximianus monachus & presbyter, vir bonus & quietis amans, sed in sermone rudis atque imperitus. Ordinato Maximiano, iussit Imperator, ut Episcopi omnes ad suas provincias & civitates reverterentur. Ingenti cum læticia & gratulatione excepere Alexandrini Cyrillum, quem Maximianus de ordinatione sua certiores fecit per epistolam, in qua sic eum alloquitur: *Expletum est desiderium tuum, . . . perfectum est quod religionis causa susceperas . . . spectaculum factus es & angelis & hominibus; universisque Christi sacerdotibus. Neque enim solum in Christum credidisti, sed etiam pro ipso passus es, &c. Humiliasti satanam per patientiam; contempsisti tormenta; conculcasti furorem principum; famen pro nihilo duxisti, &c.*

Col. 786. Similia ad eundem Cyrillum, Nestorii abdicatione ab Imperatore comprobata, gratulabundus antea scripserat Alipsius Constantinopolitanus presbyter. Ea fuit Cyrilli, gloria, ea illius apud orthodoxos omnes existimatio, adversus illum nequicquam frementibus schismaticis & hæreticis, ejusque famam impudentissimis mendacis & calumniis pertinacissimè tentantibus. Ad propria quoque suis Orientalibus rediit Joannes Antiochenus, persistens in schismate, omni potestatis Ecclesiasticæ usu, & Ecclesiæ communione privatus, atque calumniis & malis artibus suis mercedis nihil præter bonorum omnium detestationem, quippe qui ut scelestissimo hæresiarchæ gratificaretur sanctam & œcumenicam Synodum indignissimè vexaverat, & tantum non totum orbem christianum

miscuerat. Anno tamen sequente, compellente Imperatore, ad sanam mentem reversus, rediit ad unitatem.

## §. V.

Imperator schismatis, cui omnes imperii calamitates attribuebat, tollendi cupidissimus, de pace inter Ecclesias componenda consultit Maximianum & alios Episcopos, qui tunc in comitatu aderant. Responderunt, Orientales Ecclesiæ reconciliari non posse, quia prius Cyrillo, quocum totus orbis communionis vinculo arctissimè conjunctus erat, reconciliarentur, ejusque communionem obtinerent; ad quod oportere dixerunt, ut Joannes Antiochenus anathematizaret Nestorii dogmata, ac scripto illius depositionem approbaret; quo facto, pro certo statuebant, Episcopum Alexandrinum privatas offensiones oblivioni traditurum, & contumelias, licet ea gravissima & maxima existissent, quas Ephesi perpeffus fuerat, propter charitatem nihil facturum.

Col. 1113. Consilium Episcoporum probavit Imperator, & Aristolaum tribunum Antiochiam misit regias deferentem litteras, quibus Joanni Antiocheno mandabatur, ut impia Nestorii dogmata anathematizaret, & ejus depositioni subscriberet, atque ita à Cyrillo communionem ejus peteret. Rem ita narrat Cyrillus in sua ad Donatum Episcopum epistola: quamquam aliud legitur in sacra per Aristolaum missa ad Joannem Antiochenum, qualis nunc extat: in ea enim Joanni, postquam ob Ecclesiarum disensionem, ejus auctor erat, graviter objurgatus est, mandatur ut omni dilatione postposita, cum paucis tantum clericis veniat Nicomediam, quò dicitur simili mandato accitum esse Cyrillum, ut ambo ibidem manerent, donec deposita omni similitate, invicem reconciliarentur, nec prius admittantur ad conspectum Imperatoris, quàm mutua concordia pacem Ecclesiæ confirmarent.

Col. 1085. Scripsit etiam Imperator ad Simeonem Styliten, ob virtutes eximias & insolens vivendi genus toto orbe celebratissimum, & Acacium Beroëensem, cui grandis ætas & fama sanctitatis magna conciliaret auctoritatem: scripsit, inquam, communem, ut credimus epistolam, in qua pacem Ecclesiæ commendat eorum precibus, enixeque petit, ut Orientales pro viribus adhortentur ad pristinam Ecclesiarum unionem & consensionem restituendam, damnando dogmata Nestorii, ejusque depositioni subscribendo, & redeundo in gratiam cum Cyrillo, quocum communionis vinculo conjuncti sunt omnes orbis Christiani Episcopi, qui de unitate Ecclesiæ sunt; ita ut Orientales recuperando communionem Cyrilli, universalis Ecclesiæ communionem recuperaturi sint.

Col. 1113. Audita Imperatoris voluntate, Orientales convenire apud Acacium Beroëensem, & bono seni persuaserunt, ut scriberet ad Cyrillum Ecclesiarum pacem componi non posse, nisi ipse sola fide Nicæna contentus, aboleret ea omnia, quæ vel epistolis, vel tomis, vel libris evulgaverat contra Nestorium. Iniquissimam hanc conditionem repudiens Cyrillus, rescripsit sese cum aliis omnibus orbis christiani Episcopis, quibuscum communicabat, adherere Nicænæ fidei, nilque prius eorum, quæ in ea continentur, labefactare; quæ vero rectè contra Nestorii blasphemias subscripserat, ea ejusmodi esse, ut adduci se nunquam passurus sit, ad rejicienda ea tamquam non rectè scripta; opus verò Orientalibus esse, si velint redire ad unitatem, ut juxta Imperatoris decretum, & sanctionem Synodi Ephesinæ, anathematizent blasphemias Nestorii, ejusque depositioni scripto consentiant, ac Maximiani ordinationem approbent.

Col. 1116. Huc litteris Cyrilli sibi redditis, Orientales Alexandriam delegarunt Paulum Emisenum Episcopum, qui Cyrillo litteras ab Orientalibus obtulit, in quibus ab eo quidem petebant instaurari communionem, at simul aiebant sese jure merito ei successisse Ephesi, seque



seque iustas adversus eum habere querelarum causas, quod ab eo in Ephesino Concilio aliqua neque recte dicta, neque recte facta fuissent.

Col. 1153. Cyrillo his litteris non mediocriter offenso, easque nolenti admittente, Paulus suorum Orientalium factum excusans, eoique non novam inferre contumeliam voluisse, sed ex mera animi simplicitate lapsos esse, cum juramento affirmans, libellum obtulit pro se & reliquis Orientalibus, in quo confitebatur se & reliquos Orientales Maximiani ordinationem suscipere; Nestorium pro deposito habere; impia eius dogmata anathematizare; & Cyrilli communionem complecti, juxta brevem de Verbi Dei Incarnatione expositionem, ab ipso jam antea traditam Cyrillo, qui illam comprobat, & perinde ac fidem propriam susceperat. Hæc autem expositio, ut par est credere, ea est, quæ extat in Joannis Antiocheni epistola, de qua infra.

Col. 1096. & seq. Post oblatum libellum Paulus ad Synaxim tandem admissus à Cyrillo, coram eo in magna Alexandria Ecclesia duas habuit homilias, primam die 25. Decembris, & alteram Calendis Januarii anni 432. in quibus catholicum Verbi Dei de Incarnatione dogma luculenter exposuit, applaudente populo Alexandrino. Col. 1116, 1155. Petiit à Cyrillo Paulus, ut præfato, quem ei omnium Orientalium Episcoporum loco obtulerat, libello contentus, nihil ab illis exigeret amplius ad hoc, ut eos in suam communionem reciperet. Petitionem planè rejecit Cyrillus, responditque libellum oblatum, utpote à solo Paulo subscriptum, pro ipso solo sufficere posse, minime verò pro reliquis Orientalibus. Quare cum Antiochia, qui Alexandriam venerat, & moras ægrè admodum ferebat, duos è suis clericis Antiochiam Cyrillus misit cum charta & litteris communionis, quas redderent Joanni Antiocheno, modò prius chartam illam, quam secum deferabant, reciperet & subscriberet, adeoque modò prius scripto dampnaret blasphemias Nestorii, simulque ejus depositioni, & Maximiani ordinationi consentiret.

Col. 1153. Chartam ab Alexandrinis clericis allatam recepit Joannes, eique subscriptum cum aliis Episcopis inter Orientales præcipuis. De quo etiam Joannes suo & aliorum Orientalium nomine dedit ad Cyrillum litteras, in quibus præmissa illa brevi expositione de incarnatione Verbi Dei, quam jam antea sibi à Paulo Emiseno traditam collaudarat Cyrillus, & ut propriam fidem susceperat, dicit Joannes sibi & suis placuisse, ut omnis tollatur contentio, universalisque sanctis Dei Ecclesiis per orbem sparsis pax reddatur, nec non scandala omnia, quæ exorta sunt, è medio auferantur; Nestorium quondam Constantinopolitanum Episcopum pro deposito habere; tum pravas illius profanasque vocum novitates anathematizare. Tum paucis interjectis, sic prosequitur: *Consentimus autem & in ordinationem Maximiani sanctæ Dei Ecclesiæ Constantinopolitane Episcopi, & communicamus universis orbis terre Episcopis, rectam inculpataque fidem habentibus & predicantibus.* Hæc porro eadem, ommissa tamen fidei expositione, ad Sixtum Pontificem & Maximianum perscribere Orientales.

Col. 1105, & seq. Pace tandem composita, Paulus Emisenus Alexandria Antiochiam reversus, gratulatorias à Cyrillo Joanni Antiocheno reddidit litteras, in quibus Cyrillus ait expositionem ab Orientalibus communiter editam, irreprehensibilem continere fidei confessionem, & breviter refellit aliquos, qui calumniabantur eum, quasi diceret: *Sanctum Christi Corpus non ex sancta Virgine sumptum, sed è cælo allatum esse, item alios qui in vulgus spargebant, eum dicere, concretionem, vel confusionem, vel commixtionem Verbi Dei cum carne factam esse.*

Col. 1092. Factam Ecclesiarum pacem populo Alexandrino annuntiavit Cyrillus, habita ad eum homilia die 23. Aprilis an. 432. in qua sic loquebatur: *Expulsus est ab omni Ecclesia Nestorius impius ... & concordant de cætero per omnem consistentes orbem terrarum Episcopi, rectam & unam consistentes fidei &c.* Quantum autem pax illa orthodoxos & ipsum inprimis

Imperatorem recreavit, tantum afflixit Nestorianæ impietatis sectatores, qui omnibus persuadere conati sunt, Orientales Episcopos non aliud, quam Nestorium, circa Verbi Dei incarnationem sentire; adeoque Cyrillum, cum doctrinam Nestorii ut blasphemam & hæreticam insectaretur, omnino culpandum esse, quod Episcopis illis reconciliatus esset, eisque communionem suam concessisset.

Col. 1148. Calumniam suam probabant Nestoriani ex brevi expositione fidei, quam Orientales ad Cyrillum miserant, & in qua duas in Christo naturas asserbant, & distinguebant, quod ante eos fecerat Nestorius. Hanc autem calumniam refellens Cyrillus in suo ad Eulogium presbyterum commonitorio, sic agebat: *Is qui hoc nomine nos accusant, respondendum est, non omnia quæ hæretici dicunt, statim fugienda ac repudianda esse. Multa enim consentunt ex iis, quæ nos quoque asserimus: exempli causa, cum Ariani Deum Patrem omnium Conditorem ac Dominum esse dicunt, num ideo consequens est, ut ejusmodi confessiones aversemur? Sic & de Nestorio quoque licet duas naturas esse dicat, carnis & Verbi Dei differentiam significans (quod catholicum est) attamen unionem una nobiscum non confitetur (in quo hæreticus est; nec Orientales sibi consentientes habet) qui enim consentunt (ut re ipsa in expositione sua consentunt Orientales) illud ex Deo Patre natum unigenitum Verbum, idem etiam secundum carnem ex muliere natum esse; & sanctam Virginem Dei genitricem; & unam esse Christi personam; & non duos filios, nec duos christos, sed unum tantum: quomodo Nestorii opinionibus consentiunt, cum duarum naturarum unionem substantialem manifestè confiteantur.* Col. 1122, & seq. Vide etiam ejusdem Cyrilli ad Acacium Melitensem scriptam epistolam.

Porro Nestorius anno superiore, ut jam dictum est, Ephesi abire permixsus, redierat ad suum monasterium, quod Euprepii nuncupabatur, in suburbanis Antiochiæ situm, & ab urbe duobus circiter stadiis distans. Cum autem in eo quatuor annos mansisset, neque ab impio suo dogmate spargendo destitisset, ea de re admonitus à Joanne Antiocheno Imperator, illum perpetuo exilio damnavit, & in Oasim deportari iussit, ubi variis calamitatibus, Barbarorum incursionibus, captivitate, & frequentibus locorum mutationibus confectus, miserrimè interiit. Narrat Evagrius legisse se auctorem narrantem, eum lingua vermibus erosa ad graviora & sempiterna migrasse supplicia. Denique ab Imperatoris edicto cautum est, 1. Ut Nestoriani in posterum appellarentur Simoniani, & omni conventus habendi facultate priuarentur. 2. Ut libri omnes à Nestorio conscripti, omni studio ac diligentia undecumque conquisiti, comburerentur.

## ARTICULUS VIII.

## De Nestorii hæresi.

Non aliam Nestorius in Christo naturarum unionem, quam purè moralem agnoscebat: unde naturas illas non solum numericè & specificè differre, sed etiam in se, seu propria subsistentia utramque subsistere asserbat. Observat hoc Cyrillus in sua ad Acacium Melitensem Episcopum epistola, in qua sic ait: *Et si Deum Verbum incarnatum, hominemque factum consiteri simulet; attamen incarnationis virtutem ignorans, duas naturas nominat, easque à se invicem divellit, Deum seorsum ponens, & item seorsum hominem habituine quadam Deo conjunctum, per solam honoris aequalitatem seu auctoritatem.* Quod probat ex his Nestorii verbis: *Inseparabilis est Deus à visibili; unde honorem ejus, qui non separatur, non separo: separo naturas, sed conjungo adorationem.* Hoc fuit caput & fons omnium aliarum blasphemiarum Nestorii. Hinc

1. Duas in Christo sentiebat esse personas, personam